

Λήξαντος τὴν 31ῃν Ὀκτωβρίου τοῦ 5' ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαιρῶς τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητὰς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη τὴν 30ῃν παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΖΟΥΑΝΝΑ ΤΡΕΛΑΝ

[Συνέχεια]

Οἱ γείτονες εἶχον ἐξέλθει εἰς τὰς θύρας τῶν.

Ὁ Κκουσάκ, ὅστις ἤκουσε τὴν συνδιάλεξιν ἐπλησίασε τὸν ἐνωμοτάρχην :

— Πρόσεχε, Μισό. Δὲν χωρατεύει ὁ Ἰάκωβος.

— Καλά, καλά. Θὰ ἴδωμεν.

Ὁ Μισό διέταξεν ὑποχώρησιν, ἥτις ἐγένετο ἐν τάξει.

Ὁ ἐνωμοτάρχης δὲν ἐφοβεῖτο μὲν τὰς ἀπειλὰς τοῦ Ἰακώβου, ἔβλεπεν ὅμως ἀποτυχάνοντα τὰ σχέδιά του καὶ διαφεύγουσαν τὴν δόξαν, ἣν ὑπέδειξεν αὐτῷ ὁ Λεσγιδού.

Ἦδη εἶδει ν' ἀναγγεῖλη τῷ εἰσαγγελεῖ τὴν ἀποτυχίαν τοῦ διαβήματος.

Ἀφοῦ λοιπὸν ἀπέπεμψεν εἰς τὸν στρατῶνα τοὺς χωροφύλακας, ἔλαβε τὴν πρὸς τὴν πόλιν ἀγούσαν συνοδευόμενος ὑπὸ τοῦ πιστοῦ αὐτῷ Κρελοῦς.

Ἦτο ἡ ὀγδόη καὶ ἡμίσεια ὥρα ὅτε οἱ δύο χωροφύλακες διήρχοντο τοῦ Ἐλβέν.

Τὸ πανδοχεῖον τοῦ Στρατάρχου ἦν πλήρες πελατῶν, οἵτινες πίνοντες συνωμίλουν περὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἡμέρας, τοῦ θανάτου δηλαδὴ τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ.

Ἡ κυρὰ Νικόλ δὲν εὗρισκε πλέον ἐπιχειρήματα πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν φίλων αὐτῆς Κερανδάλ, οὗς ἀνέμενον πάντες ὅτι θὰ ἴδωσιν ὀδηγουμένους αὐθημερὸν εἰς τὰς φυλακὰς.

Οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ἄστοι τοῦ Ἐλβέν ἐξέφερον ἕκαστος τὴν γνώμην του :

— Ἐμισοῦντο πρὸ ἐνὸς αἰῶνος, ἔλεγεν ὁ μὲν.

— Ὁ μαρκήσιος δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ καλὸ μάτι, ἔλεγεν ὁ ἄλλος.

— Ἡ μαρκησία τοὺς περιφρονοῦσε.

— Ἴδου μία μεγάλη περιουσία διὰ κληρονομίαν.

— Ἄν οἱ Τρελὰν ἔζων βέβαια θὰ ἔπερναν μεγάλο μερτικὸ.

Ἡ Νικόλ προσεῖχεν εἰς τοὺς λόγους τούτους.

Ἡ ἄρρωστος λοιπὸν νεαρὰ κόρη θὰ ἐγένετο ἑκατομμυριούχος ὡς θυγάτηρ τοῦ Νοέλ Τρελάν.

Ἀἴρνης ποδοβολητὸς Ἴππων ἠκούσθη καὶ ἡ συνδιάλεξις ἔπαυσε.

Ὁ Μισό καὶ ὁ Κρελοῦς εἰσήλθον.

— Μία φέτα λαρδί, μία μποτιλία κρασί καὶ ψωμί, εἶπεν ἐπιτακτικῶς ὁ ἐνωμοτάρχης καθήσας ἐπὶ ἔδρας. Πεινώμεν πολὺ.

— Εἰσθε μόνοι ;

— Ναί.

— Καὶ ποῦ πηγαίνετε ;

— Εἰς Βαν.

— Εἶναι λοιπὸν βέβαιον, κύριε Μισό, ἠρώτησεν ἡ Νικόλ.

— Βεβαίωτατον.

— Ἡ δεσποσύνη δὲ Φοντερόζ ;...

— Ἀπέθανεν ἡ δυστυχῆς.

— Ποῖος τὴν ἐφόνευσε ;

— Διαβολὴ ! οἱ δαίμονες τοῦ Πενοέ, αὐτοὶ οἱ λησταί ! Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος.

— Καὶ οἱ δύο ; Ἀδύνατον.

— Ἡ ὁ ἕνας ἢ ὁ ἄλλος ὀλίγον μὲ μέλλει. Ὁ Ζεαννίνος τοὺς εἶδε.

— Καὶ τοὺς κατήγγειλε ;

— Βέβαια ! τὸ ἠθέλησαν.

— Ἐπειτα ;

— Ἐπειτα τὴν ἐπῆραν καὶ τὴν ἔρριψαν, ποῖος εἰξεύρει ποῦ. Ἴσως τὴν ἐπῆγαν εἰς τὴν οἰκίαν τῶν.

— Τί νὰ τὴν κάμουν ;

— Πήγαινε νὰ τοὺς ἐρωτήσης.

— Ἄκουσε, κύριε Μισό, εἶπεν ἡ Νικόλ, δὲν ἔχω ἀμφιβολίαν ὅτι θὰ ἴηαι ἐρωτικὴ ἱστορία.

— Ἐρωτικὴ ἱστορία ! καὶ τὴν σκοτῶνουν !

— Ναί, ἴσως ἀπὸ λύσσαν ζηλοτυπίας.

Καὶ τῶρα τί θὰ τοὺς κάμουν ;

— Ἴσως τοὺς φυλακίσουν.

— Πότε ;

— Ἀπὸ ἐκεῖ ἐρχόμεθα.

— Καὶ ποῦ εἶναι τῶρα ;

Ὁ ἐνωμοτάρχης ἠρρυθρίασε συστρέφων τὸν μύστακα ἐν ἀμυχανίᾳ.

— Διαβολὴ ! ποῦ εἶναι ; εἶπεν ὁ Κρελοῦς μετὰ τινος εἰρωνίας, εἰς τὸ σπίτι τους.

— Πῶς ! εἰς τὸ σπίτι τους ; εἶπεν εἰς χωρικός. Καὶ ἡ στρατιωτικὴ δύναμις ;

— Ἡ στρατιωτικὴ δύναμις ! Λοιπὸν ! δὲν εἶναι δυνατὴ.

Οἱ θαμῶνες ἐκ τῆς περιεργείας αὐτῶν ἐκράτουν τὴν ἀναπνοήν.

— Μάλιστα, πήγαινε ἂν εἴμπορεῖς νὰ τοὺς συλλάβῃς, κύριε Ζοσόν !

— Ἄν ἤμουν στρατιωτικός, εἶπεν ὁ χωρικός.

— Τέλος πάντων ἡμεῖς δὲν ἠμπορέσαμεν. Εἴμεθα ἐπτά καὶ αὐτοὶ ἦσαν μέσα ἔτοιμοι νὰ μᾶς κτυπήσωσιν.

— Καὶ τί θὰ κάμετε τῶρα, ἐνωμοτάρχα ;

— Μήπως εἰξεύρει καὶ αὐτὸς περισσότερα ἀπὸ σὰς, εἶπεν ὁ Κρελοῦς.

Ὁ Μισό ἦν σύννους Οὐδαμῶς προσεῖχεν εἰς τὰ περὶ αὐτὸν λεγόμενα. Ἐσκέπτετο τὴν Ἄγνην. Εἰς τὴν ἐρώτησιν ἐν τούτοις ταύτην ἐνέκυψεν.

— Θὰ εἶπω πρῶτον τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὸν εἰσαγγελέα καὶ ἄς κάμῃ ὅ,τι θέλει.

Ἡ γέρθη, ὁ δὲ Κρελοῦς ἠκολούθησεν αὐτὸν μετὰ θλίψεως.

Τῶν χωροφύλακων ἀπελθόντων τὸ πανδοχεῖον ἐκενώθη βαθμηδόν. Ἡ περιέργεια τῶν κατοίκων τοῦ Ἐλβέν εἶχεν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἱκανοποιηθῆ.

Ἡ Νικόλ ἀνήλθεν εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Ζουάννας.

Ὁ Κλαύδιος ἐμειδία.

— Εἶναι καλλήτερα ; ἠρώτησεν ἡ καλὴ γυνή.

— Ἀληθῶς . . .

— Κοιμάται ;

— Ναί. Εἶναι ἐκτὸς κινδύνου.

— Θὰ κοιμηθῆς καὶ σύ, Κλαυδιέ μου.

— Βεβαίως, διότι εἶμαι ἐξηνητημένος.

Ἦθελα ὅμως νὰ ἐπῆγαινα εἰς Πενοέ νὰ ἴδω τὴν μητέρα μου.

— Ἐμαθα ἐγὼ εἶναι εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν. Μὴ πηγαίνεις ; δὲν θὰ σὲ γνωρίσῃ.

— Ἀλλοίμονον !

— Θὰ σοῦ στρώσουν κρεβάτι εἰς τὸ γειτονικὸν δωμάτιον τῆς κόρης αὐτῆς.

— Διατί ;

— Τὴν ἀγαπᾷς ;

— Ἐξ ὄλης ψυχῆς.

— Πρέπει νὰ τελειώσης ὅ,τι ἤρχισες. Δὲν σὲ ἀφίνω νὰ φύγῃς παρὰ μόνον ἀφοῦ θεραπευθῇ.

— Τί συνέβη πρὸ μιᾶς ἢ δύο ὥρων ;

Ἦκουσα θόρυβον ἀνθρώπων πολλῶν.

— Τίποτε. Ἦσαν οἱ δικασταὶ τῶν Βαν ποῦ ἐπῆγαν εἰς Πενοέ καὶ ἐγύριζαν ἀπρακτοί.

— Ἀληθῶς ;

— Ναί. Κοιμήσου. Θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ ἴδιον.

Ἡ διὰ τὸν Κλαύδιον κλίνη εἶχε παρασκευασθῆ.

Ἡ Νικόλ ἐξῆλθε κλείουσα ἀθορύβως τὴν θύραν.

Ὁ Κλαύδιος ἠτένισεν ἐπὶ μακρὸν τὴν κρεολήν.

Ἐκοιμάτο ἡσύχως μετὰ παιδικῷ μειδιάματος πλανωμένου ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς.

ΚΑ'

Ἐνοπλος φρούρησις.

Ὅτε οἱ κάτοικοι τοῦ Πενοέ δὲν ἤκουον πλέον τὸν κρότον τῶν ξιφῶν καὶ τὸν ποδοβολητὸν τῶν Ἴππων, εἰσήλθον πάλιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κλείσαντες ἀσφαλῶς τὰς θύρας ὡς ἐν πολιορκίᾳ.

Τὸ Πενοέ διετέλει εἰς πόλεμον μετὰ τῆς λοιπῆς Γαλλίας καὶ τῶν στρατευμάτων τῆς Δημοκρατίας.

Βλέπων τις τὴν ἡρεμον ἔπαυλιν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποθέσῃ τοῦτο.

— Ἡ σελήνη ἔλουε διὰ τοῦ ἀργυροειδοῦς φωτός τὴν ἔπαυλιν ὡς νύμφην διὰ λεπτοῦ πέπλου.

Ἐξω ἡ νύξ ἦν ὠραία φθινοπωρινή.

Ἐνδοθεν ἡ θλίψις καὶ ἡ ἀθυμία ἡ ἐκ τοῦ πρώτου κτυπήματος εἶχεν ὑποχωρήσει εἰς ψυχρὰν καὶ ἀκαμπτον ἀπόφασιν παρὰ τοῖς ἐνόχοις, ἡρωϊκὴν παρὰ τῷ ἀθῶφ.

Εἰς μάτην οἱ δύο ἀδελφοὶ ἐπειρώτων νὰ πείσῃσι τὸν Ἴβ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ὁ Κορεντίνος τῷ ἐξήγησεν εὐγλώττως τὴν θέλησιν αὐτοῦ τοῦ ν' ἀποθάνῃ. Ἐρως παραγωνρισθείς, ἡ ἀγαθότης τοῦ ἀγγέλου ἐκείνου, τῆς Καικιλίας δὲ Φοντεροζ, ἡ μυστηριώδης ζηλοτυπία τοῦ Ἰακώβου, ἡ ἀπελπισία, ἥτις βραδέως θὰ ἐφόρευεν αὐτόν, πάντα ταῦτα ἦσαν ἐπαρκῆ ἵνα προβῇ εἰς τὴν ἀπόφασίν του. Διηγῆθη αὐτῷ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγνῆς, καὶ τὸ σχέδιόν της τοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ, καθ' ἣν στιγμὴν ἐκράτησεν αὐτὴν ὁ Ἰακώβος τὴν νύκτα.

— Ἀλλὰ σύ, εἶπεν αὐτῷ, ὅστις ἔχει καθαρὰν τὴν συνείδησιν, ζῆσε! Ποῖος δικαστὴς θὰ σὲ καταδικάσῃ; Σὺ εἶσαι τύπος καὶ ὑπογραμμὸς ἀρετῆς, ἀνθρώπος τοῦ καθήκοντος καὶ ἀφοσιωμένος.

Εἶπε πρὸς τοῦτοισι αὐτῷ ὅτι ἤδη ἐκ τοῦ τελευταίου τούτου ἐγκλήματος καθίστατο πλούσιος.

Ἡ Ροζίνα ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ τραχήλου τοῦ ἱκετεύοντα αὐτὸν μετὰ δακρῶν.

Ἦν ἀκλόνητος.

Ἡ σκέψις ὅτι θὰ ἐγένετο κύριος περιουσίας οὕτω κτηθείσης ἦν αὐτῷ ἀφόρητος.

— Εἶμαι εἰς τὸν οἶκόν μου, ἔλεγε. Θὰ μείνω. Τί ἐπραξα διὰ νὰ μὲ ἐκβαλλοῦν; Ἄν μὲ προσβάλλοις θὰ ὑπερασπισθῶ.

Ἡ Ἀγνὴ ζωογονηθεῖσα ἐβοήθει τὸν Ἰακώβον εἰς τὴν προπαρασκευὴν τῆς ἀμύνης.

Ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας της οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον ἴχνος ἀνησυχίας ἢ φόβου διακρίνετο.

Ἐνίοτε λάμψις χαρᾶς ἐζωγραφεῖτο ἐπὶ τῆς μορφῆς της, ὡσάντις ἐνεθυμείτο τὸν δ' Ἐστρέλ.

Ἀδύνατον ἦν ὁ λοχαγὸς νὰ μὴ θελήσῃ ν' ἀπολαύσῃ ἐκ τοῦ πλησίον τοῦ ἐκτάκτου θεάματος κακούργων, οἵτινες, ἀντὶ νὰ δραπετεύσωσιν, ἐπρωτίμων ν' ἀποθάνωσιν ἐντὸς τῶν τοίχων, οἵτινες ἐνέκλεισαν πρὸ αἰώνων τὴν φυλὴν αὐτῶν, καὶ νὰ ταφῶσιν ὑπὸ τὰ εἰσπία αὐτῶν.

Ὁ Ἰακώβος ἐπεθεώρει τὰ ὄπλα ἰδίως δὲ ἐλβετικὴν καρβίαν, δι' ἧς ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως εἶχεν ἐκτελέσει πραγματικὰ θαύματα ἐπιτυχοῦς σκοπεύσεως.

Ἡτένιζεν αὐτὴν τρυφερῶς ὡς ἀρχαίαν φίλην καὶ τὸ βλέμμα ἔφερεν ἀπὸ τῆς καρβίνας εἰς τὴν ἀδελφὴν του, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἴπῃ αὐτῇ:

— Εἶναι ἡ φίλη, ἡ ὁποία θὰ σὲ ἐκδικήσῃ.

Ἀἴφνης κρότος σφύρας ἠκούσθη ἐπὶ τῆς θύρας.

Ὁ κύων ἐγρύλλισεν ὑποκῶφως.

— Εἶναι φίλος, εἶπεν ὁ Ἰακώβος.

Ἡ Ροζίνα ἐξῆλθεν ἵνα ἴδῃ.

Ἦτο ὁ Κάουσακ, ὅστις ἤρχετο νὰ ἐρωτήσῃ μήπως ἤθελόν τι οἱ γείτονες αὐτοῦ.

— Ἄν οἱ στρατιῶται φθάσουν αὔριον, εἶπε, καὶ ἔρχονται ἀπὸ τὸ μέρος μου, θὰ σὰς εἰδοποιήσω μὲ ἓν μανδῆλι, τὸ ὁποῖον θὰ κρεμάσω εἰς τὴν θυρίδα τῆς καλύβης μου.

Τῶν προπαρασκευῶν γενομένων, ὁ Ἰακώβος ἐξῆπλώθη κατὰ γῆς ὡς στρατιώτης ἐν ἐκστρατεία καὶ ἀπεκοιμήθη ἡσύχως.

Ὁ Ἴβ καὶ ἡ Ροζίνα μετέβησαν εἰς τὸ δωμάτιόν των.

Ὁ Ἴβ ἠθέλησε ν' ἀπομακρύνῃ τὴν θερμαινίδα, ἀλλ' αὐτὴ ἤρξατο κλαίονσα ποταμηνῶν.

— Δὲν μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον; ἔλεγεν αὐτῷ.

— Μένουσα πλησίον του θὰ τον σώσω, ἔλεγε καθ' ἑαυτὴν ἡ δυστυχὴς νεάνις.

Ἡ Ἀγνὴ ἠγρύπνει παρὰ τῆ μητρὸς της κοιμωμένη ὑπὸν ληθαργικόν.

Ὁ Κορεντίνος εἶχεν ἐπανέλθει πλησίον τοῦ πτώματος τῆς Καικιλίας.

Διῆλθε τὴν νύκτα πλησίον της ἐν συνοδίᾳ τοῦ ἱερέως, ἀσπαζόμενος τὰς ψυχρὰς χεῖρας της καὶ πειρώμενος νὰ θερμάνῃ αὐτὰς ἐντὸς τῶν ἰδικῶν του.

Βεθυισμένος ἐν τῇ θλίψει του ἡ νύξ τῷ ἐφάνη τόσῳ βραχεῖα, ὅσῳ ἡ νύξ ἡ χωρίζουσα τὸν καταδικῶν ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν θὰ ὑποστῇ τὴν ποινήν του. Ἀλλ' ὁ Κεραναδάλ δὲν ἐφοβεῖτο τὸν κίνδυνον οὐδὲ κἂν ἐσυλλογιζέτο αὐτόν. Ἐθλίβετο μόνον ὅτι ἤγγικεν ἡ στιγμὴ, καθ' ἣν θ' ἀπεχωρίζετο τοῦ λατρευτοῦ ἐκείνου λειψάνου!

Ἄμα τῇ ἡμέρᾳ συνενοήθη μετὰ τοῦ Ἰακώβου περὶ τῆς ἀμύνης.

Συνέβη σκηνὴ συγκινητικὴ.

Συνηγμένοι περὶ τὴν κλίνην τῆς μητρὸς των οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ καὶ ἡ Ἀγνὴ ἐνηγκαλίστησαν ἀλλήλους καὶ ἀμοιβαίως ἐσυγχαρήθησαν.

Ἐν τινὶ γωνίᾳ ἡ Ροζίνα ἔκλαιε πικρῶς.

Ἡ Ἀγνὴ λαβοῦσα αὐτὴν ἀπὸ τῆς χειρὸς τὴν ἠσπάσθη ἀδελφικῶς.

Ἦρσαν εἶτα τὰς θέσεις, ἃς θὰ κατελάμβανον, ἵνα οὕτω κάλλιον καὶ ἐν τάξει ἀμυνθῶσιν.

Ὁ Ἴβ θὰ ἔμενον ὀπισθεν τοῦ πυλῶνος ἵν' ἀπαντᾷ εἰς τοὺς ἐρωτῶντας.

Συμφωνήθη νὰ μὴ κάμῃ χρῆσιν τῶν ὄπλων του.

Τὸν Ζοσίλ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐκβάλωσι τῆς ἐπαύλεως.

Οὐδεὶς κατῴρθωσε νὰ πείσῃ αὐτόν.

Τοῦτο μόνον ἠνῶει ὅτι ὁ Ἴβ, ὁ κύριός του, ἔντιμος ἀνθρώπος, δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν του· ἔπρεπε λοιπὸν νὰ μείνῃ πλησίον του. Ὅτε ἡ Ροζίνα τῷ εἶπεν ὅτι θὰ ἔλθωσι χωροφύλακες:

— Λοιπὸν! θὰ τοὺς ἰδοῦμε, εἶπε.

Καὶ μετέβη ὡς συνήθως εἰς τοὺς σταύλους.

[Ἔπεται συνέγεια].

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Τέλος]

Ἐνταῦθα τελειώνει τὸ ἡμέτερον χρονικόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ οἱ μυθιστοριογράφοι ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ συνοδεύωσι τοὺς ἡρώας των ἄχρι τοῦ βωμοῦ, ἢ ἄχρι τοῦ τάφου, ὀφείλω καὶ ἐγὼ, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ παραπέμψω αὐτοὺς εἰς τὸν πρῶτον, νὰ τοὺς ἀκολουθήσω ἄχρι τοῦ δευτέρου. Καὶ πρῶτον, περὶ τοῦ Καρόλου τῆς Ἀνδεγαυίας, κόμητος τῆς Προβηγκίας, εὐρίσκω ἐν ταῖς ἱστορίαις, ὅτι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Βενεβέντου κατέκτησεν ἀνευ ἐτέρας ἀντιστάσεως τὸ ἐντεῦθεν τοῦ Φάρου βασιλείον, ἐπίσης καὶ τὴν νῆσον τῆς Σικελίας.

Πῶς ἐβασίλευσε, διατὶ ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ ἐν Ἰταλίᾳ ἤρξατο παρακμαζούσα, καὶ πῶς ἐτελείωσε, δὲν θὰ διηγηθῶ. Ταῦτα δύναται νὰ παράσχωσι θέμα εἰς τὸν θέλοντα νὰ συνεχίσῃ τὴν ἱστορίαν ἄχρι τῆς διασήμευ ἐπαναστάσεως τοῦ Σικελικοῦ Ἐσπερινοῦ. Περιορίζομαι μόνον εἰς μετὰφρασιν, ὅσον τὸ δυνατόν πιστοτέραν, τεμαχίου τινός τοῦ Νικολάου Ἰανσίλλα, χρονογράφου ζῶντος κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, ὅπως οἱ ἀναγνώσταί μου μάθωσι πόσον ἀσυνέτως οἱ βαρῶνοι τοῦ βασιλείου ἐνεπιστεύθησαν εἰς τοὺς Γάλλους.

Ἐπεβλήθησαν αὐτοῖς ἀθήνη βάρη... Ἐκυψάν ὑπὸ τὸν ἀφόρητον ζυγὸν τῆς ξένης τυραννίας... καὶ εἰς ἐπίμετρον ἐχλευάσθησαν.

Ἄς ἴδωσιν οἱ Ἰταλοὶ τὸ παραδειγμα τοῦτο καὶ ἄς συνετισθῶσιν... ἂν δύνανται.

— Ὁ βασιλεὺ Μαμφρέδη! ἀνακράζει ὁ Ἰανσίλλας. Ἀπολέσαντες πᾶσαν ἐλπίδα, γινώσκομεν νῦν ποῖος ἦσο... καὶ θρηνοῦμεν ἀπαρηγόρητοι...

Κολακευθέντες ὑπὸ τῆς ἐλπίδος τῆς ἐνεστώσης βασιλείας, σὲ ἐξελάβομεν ὡς ἀρπακτικὸν λύκον ἐν μέσῳ ἡσύχων ἀρνίων... καὶ, ἐνῶ περιεμένομεν ἀγωνιωδῶς μεγάλας ἀμοιβὰς τῆς ἀπιστίας ἡμῶν, ἔγνωμεν, ἀλλὰ λίαν βραδέως, ὅτι ἦσο πραότατον ἀρνίον.

Ἄν, ὅτε συγκρίνομεν πρὸς τὴν τραχύτητα τῆς νέας βασιλείας τὴν ἀρχαίαν, γίνεταί ἡμῖν καταδηλὸς ἡ πραότης σου.

Συχνάκις παρεπονόμεθα, διότι τὰ προνόμια ἡμῶν ἀπερροφούντο ἐν μέρει ὑπὸ τῆς βασιλικῆς ἐξουσίας... νῦν δέ, πρῶτον τὰς περιουσίας ἡμῶν καὶ εἶτα ἡμᾶς αὐτοὺς εἰμεθα ἠναγκασμένοι νὰ προσφέρωμεν λείαν εἰς τὸν τραχὺν ξένον.

Περὶ τοῦ τέλους τοῦ Μαμφρέδη, ἀρκούμαι ν' ἀναφέρω ὅσα περὶ αὐτοῦ γράφει ὁ χρονογράφος Βιλλάνης, ὅστις εἶναι τόσῳ

*Κ